

Dosarul nr. 3ra-1490/18

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud: D. Chistol)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: A. Bostan, V. Negru, A. Pahopol)

ÎNCHEIERE

28 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Oleg Sternioală
Iurie Bejenaru
Mariana Pitic

examinând chestiunea cu privire la admisibilitatea recursului declarat de Igor Doroș,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Igor Doroș împotriva Serviciului Vamal al Republicii Moldova cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 08 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Igor Doroș și a fost menținută hotărârea din 14 iunie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a t ă:

La data de 09 ianuarie 2017 reclamantul Igor Doroș a depus cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului Vamal al Republicii Moldova cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu și repararea prejudiciului moral în mărime de 10000 de lei.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, în temeiul contractului individual de muncă nr. 841 din 21 iulie 2010 și acordului adițional la acesta nr. 3 din 11 martie 2014, a fost angajat în cadrul Serviciului Vamal al Republicii Moldova, în funcția de inspector principal Serviciu echipe mobile Sud a Serviciului Vamal al Republicii Moldova pe o perioadă determinată și anume, până la data de 21 iulie 2016.

A susținut că, la data de 30 mai 2016 a luat act de fișa de atestare, prin care a fost stabilit că corespunde funcției deținute de inspector principal Serviciu echipe mobile Sud a Serviciului Vamal al Republicii Moldova, iar la data de 21 iunie 2016 a fost atestat de către Comisia de atestare a Serviciului Vamal al Republicii Moldova.

A specificat că, la data de 01 iulie 2016, i-a fost adus la cunoștință extrasul din

decizia Comisiei Centrale de Atestare a Serviciului Vamal (proces-verbal nr. 03-20-14 din 21 iunie 2016), potrivit căruia nu ar corespunde funcției deținute.

A afirmat că, la aceeași dată, i-a fost adus la cunoștință și ordinul directorului general al Serviciului Vamal al Republicii Moldova nr. 721-p din 01 iulie 2016 „Cu privire la încetarea raporturilor de serviciu ale dlui Igor Doroș”, potrivit căruia a fost eliberat din serviciu, din cauza necorespunderii funcției începând cu data de 30 iunie 2016.

A relatat că, în legătură cu concediere sa, a depus în Judecătoria Centru, mun. Chișinău cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului Vamal al Republicii Moldova, iar prin hotărârea instanței din 24 noiembrie 2016, a fost anulat ordinului de concediere și restabilit lui în funcție.

A precizat că, această hotărâre a fost executată parțial prin ordinul directorului general al Serviciului Vamal al Republicii Moldova nr. 1307-p din 08 decembrie 2016. Totodată, în aceeași zi, prin ordinul directorului general al Serviciului Vamal al Republicii Moldova nr. 1308-p din 08 decembrie 2016, a fost dispus încetarea raporturilor de serviciu cu o dată din urmă, și anume, din data de 21 iulie 2016, în legătură cu expirarea termenului de serviciu indicat în contract.

A subliniat că, aceste două ordine din 08 decembrie 2016, i-au fost aduse la cunoștință la data de 15 decembrie 2016.

A notat că, până la concedierea anterioară, cât și pe parcursul examinării cauzei civile menționate, Serviciul Vamal al Republicii Moldova nu a ridicat niciodată problema legată de faptul că contractul său individual de muncă era pentru o perioadă determinată și anume, până la data de 21 iulie 2016. Prin urmare, conform art. 82 lit. f), 83 alin. (3) Codul muncii, contractul individual de muncă se consideră prelungit pe durată nedeterminată.

A punctat că, consideră absurd ca un salariat să fie eliberat cu o dată anterioară decât cea a ordinului de încetare a raporturilor de muncă, or potrivit art. 81 alin.(3) Codul muncii, contractul individual de muncă încetează în temeiul ordinului (dispoziției, deciziei, hotărârii) angajatorului, care se aduce la cunoștința salariatului, sub semnătură, cel târziu la data eliberării din serviciu.

A solicitat anularea ordinului de concediere nr. 1308-p din 08 decembrie 2016 „Cu privire la încetarea serviciului dlui Igor Doroș”, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu într-o mărime nu mai mică decât un salariu mediu pentru această perioadă și repararea prejudiciului moral în mărime de 10000 de lei.

Prin hotărârea din 14 iunie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central, acțiunea depusă de Igor Doroș, a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia din 08 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Igor Doroș și a fost menținută hotărârea din 14 iunie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Instanța de apel și-a motivat concluzia prin faptul că, instanța de fond corect a constatat că continuarea raporturilor de muncă cu Igor Doroș, ulterior restabilirii în baza hotărârii din 24 noiembrie 2016 a Judecătoriei Centru, mun. Chișinău este o prerogativă a angajatorului, instanța neavând competențe în a obliga angajatorul să prelungească contractul individual de muncă cu un angajat al său, or altfel s-ar încălca principiul interzicerii imixtiunii neîntemeiate în activitatea unor persoane juridice, organe de stat.

La data de 07 august 2018 Igor Doroș a declarat recurs împotriva deciziei din 08 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, care suplimentar a fost completat prin recursul din 23 august 2018 și a solicitat admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, pronunțând o nouă hotărâre de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului recurentul a reiterat aceleași argumente care au fost susținute și în instanțele ierarhic inferioare, insistând asupra faptului că contractul individual de muncă a fost încheiat în anul 2010, iar ulterior prin acordurile adiționale a fost prelungit pe parcursul a 6 ani, fapt care atestă că angajatorul intenționat s-a eschivat de la acordarea drepturilor și garanțiilor salariatului, contrar prevederilor art. 54 Codul muncii.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la data de 08 mai 2018, dar date care ar confirma recepționarea acesteia de către recurent la dosar lipsesc.

Astfel, recursul, declarat la data de 07 august 2018, este în termen.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise

au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de Igor Doroș nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Rebai și alții contra Franței, 25 februarie 1995), pe când în recursul declarat de Igor Doroș, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat Igor Doroș ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul declarat de Igor Doroș se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Oleg Sternioală

judecătorii

Iurie Bejenaru

Mariana Pitic